

[Mette Madsen.]

ændring af svangerskabsloven. Måske kunne det være af interesse for socialudvalget at se dette materiale.

Lone Dybkjær (RV):

Den radikale folketingsgruppe ønsker ikke, at den eksisterende lov om svangerskabsafbrydelse igen skal have et indhold, der minder om love, der eksisterede for mange år tilbage.

Når det er sagt, erkender vi også, at vi naturligvis bliver nødt til at følge aborttallene nøje. Vi anser det for vigtigt, at der føres en reel oplysningsvirksomhed om de forskellige præventionsmetoder, deres fordele og ulemper, om risikoen ved at få abort samt navnlig om de problemer, der rejser sig, hvis man benytter abort som præventionsmetode. Vi synes imidlertid ikke, at loven på nuværende tidspunkt har eksisteret tilstrækkelig længe til, at der er grund til at ændre den, og her kan vi altså tilslutte os de bemærkninger, som justitsministeren har gjort. Vi mener imidlertid, at man i udvalget bør se på aborttallene for at se, om der rent faktisk er en stigning i antallet af aborter, og, hvis det er tilfældet, prøve at finde ud af, hvad årsagen er.

Gerda Møller (KF):

Den gældende lov om adgang til fri abort blev vedtaget i dette ting i sommeren 1973, og den har netop i dag virket i 13 måneder nøjagtigt. Et stort flertal i den konservative gruppe stemte imod lovforslaget ved tredje behandling, og to gange har der derfor også fra gruppens side været gjort forsøg på at få loven standset henholdsvis ophævet, men ingen af delene lykkedes, hverken da tidligere justitsminister Knud Thestrup i maj 1973 forsøgte at samle de 60 stemmer, der er nødvendige for at få en lige vedtaget lov ud til folkeafstemning, eller da to af den nuværende gruppes medlemmer efter valget i december 1973 ved en tværpolitisk indsats forsøgte at få loven ændret tilbage til de forhold, der var gældende før Thestrups svan-

gerskabslov, og det til trods for at intet af forsøgene ville have ført til så restriktive regler for adgang til svangerskabsafbrydelse som dem, der ville komme til at gælde efter det foreliggende lovforslag.

Man fristes derfor til at spørge: hvorfor fremsættes dette lovforslag fra kristeligt folkeparti? Tror man virkelig, at holdningen blandt tingets medlemmer har ændret sig så meget, at det nu skulle kunne vedtages? Jeg tror det ikke, og jeg tror heller ikke, jeg tager fejl, når jeg siger, at årsagen til fremsættelsen skal søges i de løfter, som kristeligt folkeparti gav sine vælgere om at ville arbejde for at ophæve adgangen til fri abort. At årsagen ikke skal søges i, at man selv tror på, at lovforslaget har nogen som helst chance for at blive vedtaget, bekræftes jo også af forskellige avisudtalelser fra medlemmer af kristeligt folkeparti, bl. a. den, som partiets formand, hr. Jens Møller, i går fremsatte i Kristeligt Dagblad, hvis det da ellers er rigtigt gengivet af bladet.

At en kvinde alene skulle kunne få sit svangerskab afbrudt, hvis der er fare for hendes liv eller for alvorlig forringelse af hendes helbred, samt hvis graviditeten skyldes en kriminel handling, er for os komplet uforståeligt. Det vil føre retstilstanden tilbage, som det allerede er sagt fra flere sider her, jeg tror endda til 1920'erne eller 1930'erne, altså til længe før 1956, og det vil betyde, som det også er sagt her, at antallet af illegale aborter vil stige betydeligt. Vil kristeligt folkeparti virkelig tage ansvaret for det?

Det konservative folkeparti vil det i hvert fald ikke, og vi vil heller ikke tage ansvaret for, at det ikke skulle være muligt at opnå svangerskabsafbrydelse, når der er fare for, at barnet på grund af arvelige anlæg eller beskadigelse eller sygdom i fostertilstanden vil få en alvorlig legemlig eller sjælelig lidelse.

Vi forstår ikke, at kristeligt folkeparti kan fremsætte et sådant forslag, som efter vor formening er alt for ekstremt til overhovedet at have nogen chance for vedtagel-